

כ"ד אדר א' ה'תשע"ט 1.3.19

מגזין מס' 517

ערב שבת (שקלים) פרשת ויקהל/מברכים אדר ב'

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

אין חכם כבעל נסיון

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

אמיתתה של כל חכמה רוחנית, ובפרט חכמת תורת החסידות, אינה באה לידי בטוי (מימוש) אלא בפעולתה (כפי חיוב מהותה) בעולם המעשה הגשמי והחומרי.

כלומר, כל תובנה שכלית המאירה אצל האדם, למשל, בענין זוגיות נכונה ובריאה - תובעת היא ממנו להתאים לפיה את הנהגתו ב'סדנת' חיי היום-יום כפשוטו.

ונמצא שרק מה ש"עובד" על קרקע המציאות הגשמית והחומרית יוצא מגדר 'תאוריה' ונכנס לגדר 'תורה' - לשון הוראה.

וכלשון הרבי מליובאוויטש "כל ענין שלומדים בחסידות צריך להביאו בפועל. כי ע"י העבודה בפועל דוקא, תופסים במהות החסידות".

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש אדר ב'

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'ויקהל', מכריזים: המולד יהיה ביום רביעי, שעה 12:41, ו-16 חלקים. ראש חודש אדר ב' ביום החמישי וביום השישי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומיידע עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

אמירת תהילים בציבור

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש...

לבת לקיים - כיון שבשבת שלפני ראש חודש אדר (או בשבת שחל בה ראש חודש אדר), עושים בה זכרון

ל'מחצית השקל', על כן נקראת היא שבת שקלים (בשנה מעוברת, חלה שבת שקלים בשבת שלפני חודש אדר ב'). בשבת זו, שבת פרשת 'ויקהל', מוציאים שני ספרי תורה. בראשון קוראים פרשת השבוע, ובשני קוראים פרשת שקלים (חלק מפרשת "כי תשא" שבספר שמות ל, יא-טז). פרשה זו עוסקת בחיוב המוטל על כל אחד ואחד מבני ישראל להביא (בראש חודש אדר) את תרומת מחצית השקל (תרומה השווה לכל נפש) עבור קרבנות הציבור המוקרבים בבית המקדש. בהפטרה, שתוכנה מעין הענין שעוסקת בו הקריאה בתורה בשבת, קוראים - "ויכרות יהוידע" (מלכים ב', יא'). הפטרה זו עוסקת בנדבת העם לבדק הבית בבית המקדש.

ימים ואירועים מיוחדים בחודש אדר ב'

להלן הימים המיוחדים שבחודש אדר ב', אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

בהם דעת להתאבל, מאכילים אותם מאכלים פשוטים ולא יאכלו מעדנים. ביום זה מוסיפים בתפילה את סדר ה'סליחות' לתענית אסתר הנדפס בסידורים, ומרבים בצדקה.

מחצית השקל – לפני תפלת מנחה נותן כל אחד ואחד שלוש מטבעות של "מחצית" מן המטבע הקבוע באותה מדינה, זכר לתרומת מחצית השקל שהיתה נהוגה בזמן שבית המקדש היה קיים. נוהגים שאב המשפחה נותן עבור עצמו, עבור אשתו ועבור כל אחד מילדיו.

י"ד אדר ב' – חג הפורים. השנה, ביום חמישי (החל מרביעי בלילה אור ליום חמישי) קוראים את המגילה, ולמחרת מקיימים את שאר מצוות היום: קריאת מגילה (בשנית), משתה ושמחה, משלוח מנות ומתנות לאביונים.

ט"ו אדר ב' – שושן פורים. בערים שיודעים אנו בוודאות כי היו מוקפות חומה בימי יהושע בן נון (בימינו מדובר בעיקר בירושלים) חוגגים את חג הפורים בט"ו באדר. גם בשאר הערים אסור יום זה בהספד ותענית, אין אומרים בו 'תחנון' ומוסיפים במקצת במשתה ושמחה.

כ"ג אדר ב' – שבת קודש שמיני/פרה. בקריאת התורה שבשבת זו (התלויה ב"שבת החודש" ולעולם תחול בשבת שלפניה) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'פרה אדומה'. פרשה זו עוסקת בטהרה מטומאת המת על ידי אפר הפרה האדומה. בפנימיות התורה מבואר אשר 'טומאת מת' בנפש האדם היא תחושת 'היפך

ז' אדר ב' – יום-בוא אדמו"ר הרי"ץ (הרבי הקודם, רבי יוסף יצחק שניאורסון, נשמתו עדן) **לדור בקביעות בארה"ב (בשנת ה'ש"ת-1940).** באחת משיחותיו, אמר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו, כי "יש לנצל יום סגולה זה.. להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה בכלל, והפצת המעיינות חוצה בפרט, בכל מקום ומקום, בכל קצווי תבל... באופן של הוספה משנה לשנה".

ט' אדר ב' – שבת קודש, פרשת ויקרא/זכור. בשבת זו, מתחילים לקרוא בספר ויקרא. בקריאת התורה שבשבת זו קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'זכור' (שלעולם חלה לפני פורים) העוסקת בשתי המצוות: זכירת מלחמת עמלק, ומחיית זכרו (המן הרשע היה מזרעו של עמלק). בימינו מתבטא קיומן של מצוות אלו, במישור הרוחני, בזכירת ומחיית בחינת עמלק שבתוכנו ה"יודע את ריבונו, ומכוון למרוד בו" – אותו צד פנימי חצוף המקרר את היהודי מלממש שליחותו להאיר ולרומם את העולם.

לדעה הנפוצה (של הפוסקים העיקריים) חובת שמיעת פרשת "זכור" היא מן התורה, ולמנהגנו גם הנשים באות לבית הכנסת לשמיעת פרשת 'זכור'. במוצאי השבת עורכים ברוב עם ועדה קידוש לבנה.

י"ג אדר ב' – תענית אסתר. יום צום ותענית לזכר הצום שהתענו בני ישראל בשעת גזרת המן הרשע. חולה (אף זה שאין בו סכנה), מעוברת, מניקה ויולדת (בחודש הראשון לאחר הלידה) פטורים מן התענית. מי שלא ישן מותר לו לאכול עד שיעלה עמוד השחר. קטנים שיש

עול ומסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת.

א' ניסן – שבת קודש תזריע/החודש. בקריאת התורה שבשבת זו (שלפני חודש ניסן, או כבשנה זו בראש חודש ניסן כשחל בשבת) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת "החודש הזה לכם ראש חודשים". בפרשה זו מוגדר חודש ניסן כ'חודש הראשון' בלוח השנה העברי.

החיים' הנגרמת בעטיים של ענינים שליליים, מבית ומחוץ, היוצרים 'מחיצה של ברזל' בין ישראל לאביהם שבשמים. וכשם שטהרת אפר פרה האדומה היא בבחינת 'חוקה' שלמעלה מטעם ודעת, כך גם עבודת האדם לטהר עצמו מענינים של 'היפך החיים', גם היא כרוכה בקבלת

The screenshot displays the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'דף קשר', 'אודות', 'תוכנית', 'תחומים', 'הצטרף', 'הצטרף', 'הצטרף', 'הצטרף', 'הצטרף'. Below this is a large video player showing a Torah lesson with a man in a black hat and white beard. To the right of the video player is a QR code. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. The thumbnails are arranged in two rows. The first row contains three thumbnails, and the second row contains three thumbnails. The thumbnails are titled: 'הרב יצחק שניידר - ספר התניא ביו...', 'הרב יצחק שניידר - ספר התניא ביו...', 'הרב יצחק שניידר - ספר התניא ביו...', 'הרב יצחק שניידר - ספר התניא ביו...', 'הרב יצחק שניידר - ספר התניא ביו...', 'הרב יצחק שניידר - ספר התניא ביו...'. To the right of the grid is a sidebar with a search bar, a list of videos, and a list of categories.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanya.com

הסיפור השבועי

מבחן ברפא"ל

בכבוד. אבל בארץ ישראל כולם חכמים ומשכילים, ואיך אוכל להתפרנס שם בהעדר ידיעת קרוא וכתוב?", אמר. רבי מאיר הררר רגע, ואז פנה אל היהודי ואמר לו בחיך: "אין לך מה לחשוש. חז"ל אמרו שהקב"ה זן את כל העולם, מקרני ראמים עד ביצי כינים. וכי סבור אתה שהללו יודעים קרוא וכתוב? ובכל זאת ה' דואג לקיומם. יהיה בסדר, ה' ידאג גם לך".

אך גם למשמע דברי העידוד לא נחה דעתו של יצחק. כשהבחין בכך רבי מאיר הוסיף ואמר: "דע שא ידיעת קרוא וכתוב לא זו בלבד שלא תזיק לך בהשגת פרנסה בארץ ישראל, אלא היא עצמה תסייע לך בכך!".

לאמירה ברורה כל כך לא יכול יצחק היה לצפות. לבו התמלא אמונה שלימה בדברי הצדיק. הוא מיהר לשוב לביתו ובישר בשמחה לבני משפחתו כי ההחלטה נפלה – עולים לארץ ישראל. בחדווה ארזו את מיטלטליהם, נפרדו מהעיר מידלט, ויצאו לדרך. כעבור כמה שנים עלה ארצה גם רבי מאיר עצמו.

עם בואה ארצה הופנתה המשפחה לקריית אתא. יצחק הועסק בתחילה בחברת 'סולל בונה', אך העבודה הפיזית היתה קשה לו. הוא ביקש להחליפה בעבודה אחרת. פנה יצחק ללשכת התעסוקה, והציג את עצמו ואת קורות חייו.

בשעת השיחה נפלטו מפיו המילים "אינני יודע קרוא וכתוב". מיד קלט את הטעות שעשה. חרטה מילאה את לבו. ואולם את הנעשה אין להשיב. בדרכו לשוב לביתו ייסר את עצמו על השטות שפלט. במו פיו חיבל בסיכויי להשיג עבודה מכובדת. אלא שאז נזכר בדברי רבי מאיר והתעודד. הוא חיזק את עצמו באמונת צדיקים וקיווה לטוב.

התלבטות קשה מילאה את לבו של יצחק תורג'מן. מסע ארוך עשה מהעיר מידלט, מקום מגוריו, לעיר ארפוד. הוא עמד נרגש מול דלת הבית. שאלה אחת בפיו, אך היא גורלית לחייו. התשובה שתתקבל תקבע את עתידו. הוא נשם עמוקות ונקש בדלת.

דמותו המאירה של רבי מאיר אבוחצירה מילאה את הפתח. אף שטרם מלאו לו יובל שנים היה רבי מאיר נערץ על בני הערים מידלט וארפוד שבמרוקו, שבהן שימש רב. גדולתו בתורה וקדושתו היו לשם דבר מנעוריו, והכול שחו באישיותו המיוחדת של בנו בכורו של רבי ישראל אבוחצירה, ה'בבא סאלי'.

השאלה שבפי יצחק תורג'מן טרדה את מנוחתו. הוא עמד בצומת דרכים, ולא ידע להכריע.

השנה שנת תשכ"ב (1962). באותה עת התנהל במרוקו 'מבצע יכין', שבמהלכו הועלו ארצה כשמונים אלף יהודים. המבצע נערך בהסכם חשאי עם חסן מלך מרוקו, שנהנה מתשלום תמורת כל יהודי שהותר לו לצאת את גבולות המדינה.

עז היה רצונו של יצחק להצטרף לגל העלייה ולעלות לארץ הקודש, משאת נפשם של אבותיו ואבות אבותיו. אך חששות רבים מילאו אותו לנוכח קשיי הקליטה והפרנסה הצפויים לו בארץ. הוא כבר בעל משפחה, שעל כתפיו מוטל עול פרנסתה. כיצד יסתדר בארץ ישראל?

רבי מאיר קיבלו בחום, הזמינו לשבת, וביקש לשמוע את שאלתו. יצחק חלק עם ה'בבא מאיר' את התחבטויותיו. הוא תיאר את שאיפתו הגדולה לעלות לארץ הקודש, ואז שטח את שאלתו. "לצערי לא למדתי קרוא וכתוב. כאן, במרוקו, אין זה מפריע לי להתפרנס

לקרוא. נוכחנו שבמשך כל זמן ההמתנה הארוכה לא נפנית לעיתונים שלפניך.

"למעשה", חייך האיש, "היה רגע שבו נטלת עיתון כלשהו, ואולם החזקת אותו הפוך. זה היה הסימן המובהק בעבורנו כי אתה העובד שאנו מחפשים. אדם שיעשה את מלאכתו נאמנה, בלי שיתפתה לקרוא את הכתוב במסמכים".

שנים רבות עבד יצחק תורג'מן בחברת רפא"ל. גם לאחר הגיעו לגיל הפרישה ביקשו בחברה שימשיך בעבודתו. הוא פרנס את משפחתו בכבוד, ונפטר לפני כמה שנים, בהיותו בן 87.

מכריו הכירו אותו כאיש תם וישר, ירא שמים, שידע על פה את התפילות ופרקי תהילים רבים. בכל שנה, בכ' בטבת, נהג לערוך את ההילולא הגדולה לרבי יעקב אבוחצירה, שרבי מאיר היה נינו.

(תודה לאחיו של בעל המעשה,
הרב יהודה תורג'מן מקריית אתא)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

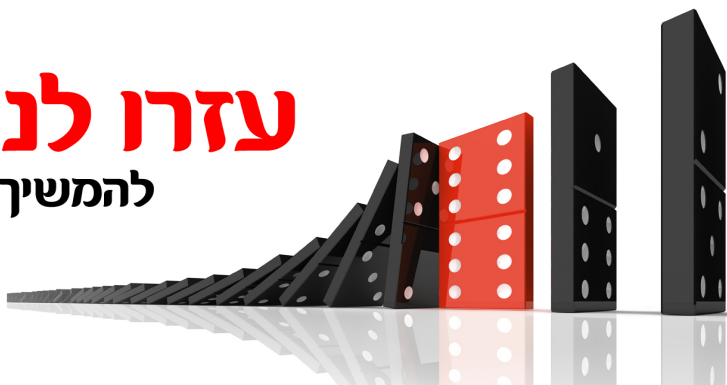
לא חלף זמן רב ויצחק קיבל הזמנה להתייצב במשרדי חברת רפא"ל (הרשות לפיתוח אמצעי לחימה). תחילה סבר שמישהו מתעתע בו. בכל זאת החליט לבוא למשרדי החברה. הוא נתבקש להמתין בחדר ההמתנה. עברה שעה ועוד שעה, ואיש לא קרא בשמו.

השעות נקפו ויצחק כמעט סב על עקביו, אלא שאז ניגש אליו פקיד והזמינו להיכנס לחדרו. שעה ארוכה חקר אותו על קורות חייו, ולבסוף הודיע לו כי התקבל לעבודה בחברה.

"אנחנו זקוקים לעובד מסור שיטפל בניירת הרבה שמצטברת במשרדים", אמר לו. "תפקידך יהיה לגרוס את הניירת הזאת, מפני שיש בה מידע סודי, שאסור שיתגלגל למקומות זרים".

האיש הוסיף ואמר: "בזמן הממושך שהמתנת לפגישה עקבנו אחריו. על השולחן שלפניך הונחו בכוונה כתבי עת מגוונים, בשפות שונות. רצינו לוודא שאכן אינך יודע

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ויקהל

סדר מלאכת המשכן וכליו

בפרשות הקודמות למדנו אודות מלאכת עשיית המשכן על פי ציווי ה' למשה. למחרת יום הכיפורים, כאשר יורד משה מהר סיני ובידו הלוחות השניים, הוא מכנס את העם להורות להם את סדר עשיית המשכן וכל כליו כפי שנצטווה.

שמירת קדושת השבת

בדבריו אל העם פותח משה בענין שמירת קדושת השבת ואיסור הבערת אש בשבת. הוא מורה לישראל, כפי שנצטווה בפרשת 'כי תשא', כי אפילו עשיית המשכן אינה דוחה את איסור המלאכה ביום השביעי.

קריאה לתרומה והתנדבות

משה פונה לבני ישראל בקריאה לתרום זהב, כסף, נחושת וכל יתר החומרים הדרושים לשם עשיית המשכן וכליו. הוא גם פונה לבעלי המלאכה המומחים להתנדב וליטול חלק פעיל בעבודה.

היענות נלהבת

התורה מתארת את התלהבותם של בני ישראל הממהרים לנדב תכשיטים, אריגים ומיני מתכות. נשות ישראל טוות בדים מחוטי תכלת ארגמן, תולעת שני ושש, והנשיאים מנדבים את אבני החן, הבשמים והשמן הדרושים.

בצלאל ואהליאב

על פי ציווי ה', מעמיד משה את בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה בראש בעלי המלאכה, ולצידו, לעזר לו, את

תרומות למעלה מהנדרש

אהליאב בן אחיסמך משבט דן. לבד שמעצם טבעם ניהנו בצלאל ואהליאב בכישורים המתאימים לעשיית המלאכות הנדרשות, הנה עוד, עם קבלת התפקיד, ממלאם ה' ברוח חכמה אלוקית לבצע באופן מושלם ומדוקדק את כל הפרטים ופרטי הפרטים של המשכן וכליו, מקום השראת השכינה.

תרומות למעלה מהנדרש

בעלי המלאכה נקראים אל משה ליטול את החומרים הנאספים. והנה לנוכח ריבוי התרומות מעבר לכמות הנדרשת, מודיעים הם למשה כי יש להפסיק את 'מבול' הספקת החומרים. משה מעביר כרוז במחנה והעם חדל מלהביא תרומותיו.

מעשה היריעות, קרסיהן ולולאותיהן

את יריעות המשכן מכינים חכמי המלאכה מאריג שנצטוו בחוט השזור מכמה מינים. האריגה הינה מלאכת מחשבת שארוגות בה דמויות שונות. המשכן, שאורכו שלושים אמה (כ-15 מטרים) ורוחבו עשר אמות (כ-5 מטרים), עטוף מכל רוחותיו ביריעות המחוברות זו לזו באמצעות קרסי זהב ולולאות. כמכסה עליון, מונחות על המשכן יריעות עשויות מעורות עיזים, אילים (שנצבעו באדום) ותחשים.

קרשי המשכן אדניהם ובריחיהם

המשכן עצמו בנוי קרשים עצי שיטים עומדים. גובהו של כל קרש כגובה המשכן - עשר אמות (כ-5 מטרים) ורוחבו - אמה וחצי (כ-0.75 מטר).

הקרשים תחובים בבסיסם בתוך אדני כסף ומחברים זה לזה באמצעות בריחים. הקרשים והבריחים מצופים אף הם בזהב.

הפרוכת והמסך

הפרוכת המבדילה בין קודש הקודשים [חלקו הקדמי (מערבי) המקודש ביותר של המשכן] לבין ההיכל, עשויה אף היא מיריעות ארוגות "מעשה חושב כרובים" (אריגה מעוטרת ומקושטת). הפרוכת תלויה על עמודי עץ מצופים זהב.

גם המסך שבכניסה למשכן עשוי כמארג הפרוכת הפנימית וגם הוא תלוי על עמודי עץ מצופים זהב.

ארון הברית, הכפורת והכרובים

מקומו של ארון הברית בקודש הקודשים (המקום המקודש ביותר במשכן) ובו לוחות הברית. הארון, עשוי עצי שיטים ובנוי כארגז פתוח בחלקו העליון, מולבש בתוך ארון תואם מזהב ולתוכו מוכנס ארון נוסף אף הוא מזהב. ונמצא שהארון מצופה זהב "מבית ומחוץ".

סביב לשפת הארון עושה בצלאל זר זהב, ובארבע פינותיו מתקין הוא טבעות בהן יוכנסו הבדים (מוטות) לנשיאת הארון במסעות בני ישראל במדבר. מעל הארון מונח מכסה כפורת זהב הסוגר עליו מלמעלה, ומעל הכפורת מוצבות שתי דמויות בעלות כנפיים פרושות ולהן פני תינוק. הדמויות, הנקראות כרובים, פניהם מופנים זה אל זה – "ופניהם איש אל אחיו".

השולחן וכליו

השולחן, עליו מונח "לחם הפנים" (שניים עשר לחמים הנקראים 'פנים' משום מראם השווה משני צידיהם), מקומו בהיכל. את השולחן עושה בצלאל מעצי שיטים ומצפה אותו זהב טהור. גם לשולחן מסגרת זר זהב וארבע טבעות לבדים לשם נשיאתו.

לצורך עבודת הקודש הקשורה בשולחן מייצרים

המנורה וכליה

מנורת הזהב גם היא מקומה בהיכל. ייחודה של המנורה בהיותה עשויה כולה מקשה אחת (אין בה כל חלקים מוברגים או מולחמים – כל חלקיה וקישוטיה מתקבלים על ידי הכאת הקורנס בגוש זהב אחד). למנורה שבעה קנים – שלושה קנים יוצאים באלכסון מהקנה המרכזי מצידו האחד, ושלושה מצידו השני. גם כלי השרת המשמשים להדלקת המנורה ולניקיונה עשויים כולם זהב טהור.

מזבח הקטורת שבהיכל

מלבד מזבח העולה שבחצר המשכן המיועד להקרבת הקרבנות, עומד בתוך ההיכל מזבח קטן יותר, מצופה זהב, המיועד להקטרת הקטורת.

המזבח בנוי מעצי שיטים, שטחו רבוע – אמה על אמה (כחצי מטר על חצי מטר) וגובהו שתי אמות (כמטר אחד). גם למזבח זה עושה בצלאל זר זהב וכן טבעות להכניס בהן את הבדים (המוטות) המשמשים לנשיאתו בעת מסעות בני ישראל.

הכנת הקטורת ושמן המשחה

כמפורט בפרשת תצוה מכין בצלאל את שמן המשחה המיועד לשם קידוש המשכן וכליו ולקידוש הכהנים, וכן את קטורת הסמים העשויה מאחד עשר סממנים במתכונתם על פי ציווי ה'.

מזבח העולה שבחצר

מחוץ למשכן בחצר העזרה מוצב 'המזבח החיצון', עשוי עץ ומצופה נחושת. אורכו ורוחבו חמש אמות (כ-2.5 מטרים) וגובהו שלוש אמות (כ-1.5 מטר). גם למזבח זה מוצמדות טבעות בהן יוכנסו הבדים (מוטות) באמצעותם ישאו בני ישראל את המזבח במסעותיהם. תוכו של

המזבח חלול, ובכל חניה מחניותיהם ימלאוהו בני ישראל בעפר.

בראש 'המזבח החיצון' ארבע קרנות בארבע פינותיו, עשויות יחידה אחת עם גוף המזבח. כל כלי השרת לעבודת הקודש במזבח זה עשויים גם הם נחושת. בפרשתנו אין מוזכר הכבש באמצעותו עולים הכהנים אל המזבח לשרת בקודש.

הכיוור וכנו

לקידוש ידי הכהנים ורגליהם קודם עבודתם, עושה בצלאל כיור נחושת הניצב על כן (בסיס) עשוי אף הוא

מנחושת. לייצור הכיור וכנו משמשות מראות הנחושת – נדבת הנשים למלאכת עשיית המשכן.

חצר העזרה והקלעים

שטח חצר המשכן, אורכו הכולל מאה אמות (כ-50 מטרים) ורוחבו חמישים אמות (כ-25 מטרים). עיקרו של שטח זה משמש כחצר למשכן, היא העזרה. העזרה מוקפת קלעים (מעין רשתות קלועות) תלויים על גבי עמודי עץ התחובים בבסיסם בתוך אדני נחושת. את עמודי העץ מצפה בצלאל בחישוקי כסף, בהם ווי כסף לתליית הקלעים.

"גדול תלמוד המביא לידי מעשה"

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

כאשר ירד משה רבנו מהר סיני והביא עמו את הלוחות השניים, עורר הדבר אצל בני ישראל תשוקה עצומה לקבלת הלוחות, ושמחה על שהקב"ה סלח להם על חטא העגל.

ויקהל משה. למחרת יום הכיפורים, כשירד מן ההר (פירוש רש"י, שמות לה, א)

בתחילת פרשתנו מסופר, כי משה רבנו הקהיל את כל בני ישראל וציווה אותם על שמירת שבת ועל מעשה המשכן. רש"י מצטט את המילים "ויקהל משה", ומפרש: "למחרת יום הכיפורים, כשירד מן ההר". כלומר, הקהלת בני ישראל והציווי על שמירת שבת ועל מלאכת המשכן היו למחרת יום הכיפורים, כשירד מהר סיני והביא עמו את הלוחות השניים.

פירוש זה של רש"י דורש הבהרה. ראשית, מניין לרש"י שהדבר היה למחרת יום הכיפורים ולא ביום הכיפורים עצמו, מיד עם רדתו מההר? שנית, מדוע אכן עיכב משה רבנו ביום שלם את מסירת ציווי ה' ולא מסר את הדברים מיד ברדתו מההר, והלוא "זריזים מקדימים למצוות"?!

לשם מה ההמתנה?

רש"י מגיע למסקנה זו, שהדבר היה למחרת יום הכיפורים, מהמילה "ויקהל". משמעות הדבר היא,

להם את הציוויים של הקב"ה, הנוגעים לעשיית דבר ה' בפועל – שמירת השבת ומלאכת המשכן. אולם ביום הכיפורים עצמו היו בני ישראל שקועים בענין התורה עצמה, ולא היה מקום לציוויים שענינם עשייה בתוך מציאות העולם.

לצאת ולפעול

מכאן אנו למדים שני דברים:

(א) יש מעלה מיוחדת בענין התורה, שהאדם דבק בה עד שאין אצלו מקום לשום לענין אחר, אפילו ענין נעלה כעשיית המשכן.

(ב) על אף מעלתה הנפלאה של התורה, הרי לאחר שמגיעים לדבקות בתורה, דרושה היציאה מד' האמות של תורה כדי לבצע את רצון ה' בעולם – לעשות משכן בתוך מציאות העולם ולהשרות בו את השכינה. לאחר הדבקות הנפלאה בתורה צריך יהודי גם לצאת ולפעול בעולם, שכן "כל האומר אין לי אלא תורה – אפילו תורה אין לו". עם התורה חייבת להיות גם גמילות חסדים, ואז זוכים להשראת השכינה שמביאה עמה גם את הגאולה האמיתית והשלימה.

(מתוך הספר "שלחן שבת")

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ו')

שמונה רבנו עשה פעולה מיוחדת לאסוף את העם. מכאן הוכחה, שהדבר לא היה ביום הכיפורים עצמו, שכן יש להניח שכאשר ירד משה רבנו מהר סיני, נקהלו בני ישראל מעצמם.

התורה מלמדת אותנו כאן, שכאשר התקבצו בני ישראל לקבל את הלוחות השניים מאת משה רבנו, לא מסר להם באותו מעמד את הציווי על שמירת השבת ומלאכת המשכן. זאת עשה למחרת, כשהקהיל במיוחד את העם כדי למסור להם את ציווי ה'. אך עדיין נותרה השאלה, למה המתין למחר ולא מסר את הציוויים בו ביום?

תשוקה לתורה

התשובה היא, שכאשר ירד משה רבנו מהר סיני והביא עמו את הלוחות השניים, עורר הדבר אצל בני ישראל תשוקה עצומה לקבלת הלוחות, וגם שמחה על שהקב"ה סלח להם על חטא העגל. לכן ביום הכיפורים עצמו היו שקועים ראשם ורובם בענין הסליחה והתורה, ולא היה אצלם מקום לשום ענין אחר, יהיה נעלה ככל שיהיה.

רק למחרת אסף משה רבנו מחדש את העם ומסר

סח הרבי הרי"ף: אדוני אבי מורי ו"רבי (הרש"ב) אמר: האמת היא דרך המיצוע. נטיה לימין – להחמיר על עצמו ולמצוא חסרונות באישיות העצמית או עניני עבירות שהם לא כפי האמת; נטיה לשמאל – להקל על עצמו, לחפות על חסרונות אישיים או להקל בעניני 'עבודה' בגלל אהבת עצמו – שניהם דרכים תועות.

(על פי ה'יום-יום' כ"ז אדר א')

חסידות על הפרשה ויקהל

אחדות ישראל מגלה את האחדות שבבריאה ויקהל (לה,א)

המשמעות של "ויקהל", בעבודת האדם, היא לגלות בכל פרטי הנבראים את אמיתות מציאותם; בזאת הם 'מתקהלים' לרשות הקדושה ומתאחדים למציאות אחת המשמשת את קונה.

עבודה זו של גילוי האחדות בכל הבריאה מתחילה בהקהלת כל בני ישראל למציאות אחת ומאוחדת. זאת על ידי שמגלים כי כולם הם חלקים מעצם אחד – הקב"ה – ואוהבים איש את רעהו, "כמוך". הנהגה זו היא היא ההכנה להקהלת כל ישראל יחד בקיבוץ הגלויות שיהיה תכף ומיד ממש.

(משיחת שבת קודש פרשת ויקהל תשנ"ב)

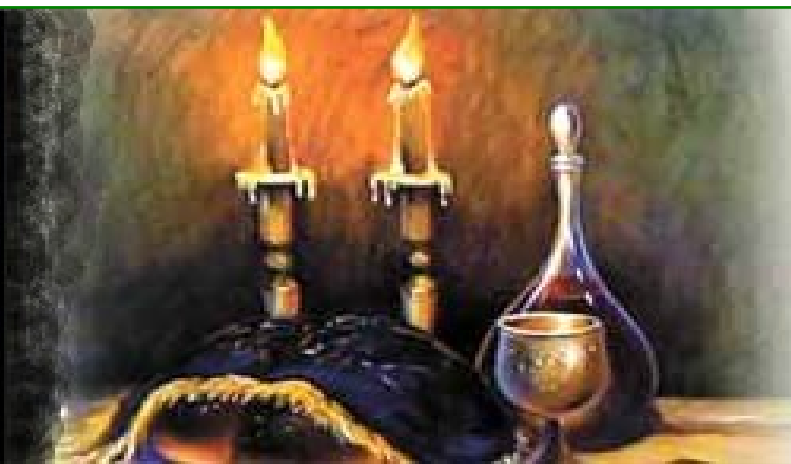
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
18:14	17:01	י-ם
18:16	17:16	ת"א
18:15	17:06	חיפה
18:17	17:19	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון